

Илиян Димитров

Син

„Кристин!...“

* * *

Протегна се и с едно движение извади белия лист от машината. На първия ред, с до болка познатите му разкривени букви на старата му пишеща машина, бе изписана една единствена дума.

С някаква ленива, безсмислена злоба стисна острата хартия и я хвърли към коша препълнен с празни смачкани листи.

„...Как изглеждаше лицето ѝ когато се усмихваше?.. Нима не помня как изглеждаше лицето ѝ когато се усмихваше?...“ – гласът питаше в главата му, чужд и далечен, един от гласовете, от които се опитваше да избяга.

„... не съществувам...“

Какво се бе случило? Защо всичко се бе променило така изведнъж; бе се стоварило върху него и го бе притиснало, превръщайки го в празна черупка. Сякаш някой го беше смачкал с някаква ленива, безсмислена злоба и го бе хвърлил в коша при другите смачкани ненужни, използвани листи. – „А нима наистина тя се е усмихвала някога?..“

Не помнеше!... А може би не искаше да си спомни?.. Нейното лице,.. нейните очи,.. недоизказаното обвинение и присъдата, която той трябваше да приеме защото...

„Джери е мъртъв!...“

„...Така е било писано.“

„Кристин!...“

Очите му несъзнателно проследиха траекторията на топчето. То се удари в ръба на коша и за секунда му се стори, че ще успее да се задържи там. Сякаш наистина бе възможно, ей така изведнъж и без причина, законът за гравитацията да спре да действа; сякаш бе възможно за един безкраен миг да спрат да действат всички закони, и физични и човешки, и времето да застане във вечност, в която не съществуват нито мислите, нито болката... нито смъртта...нищо! Да замръзне в пустота...

„Кристин!...“

Мигване (!)... и времето се втурна и разби илюзията за безвремие. Топчето падна на земята.

Без да бърза той извади поредния бял лист и го зареди на машината. Погледът му бавно се фокусира върху грубата, зърнеста хартия.

„Празен както живота ми... пуст...“

Пръстите му пробягаха по клавиатурата. Седем удара. Затвори очи. Не искаше да вижда. Не искаше да знае. Не искаше да помни.

В какво се бе превърнало всичко? Пепел?.. Забравата?.. Безчувствие?.. Някакво безсмислена рутина от повтарящи се действия: спане, хранене, спане... и болка..

„...какъв ужас... изглеждаш ужасно... наистина каква трагедия... моите искрени съболезнования...“

„Ало, господин Питърсън?...“

„... да, да наистина не е редно... знам как се чувстваш... така било писано...“

„Ако може да дойдете до участъка. Случил се е инцидент...“

„...не, не ще се оправя никак... да, аз и Кристина, ... такава неща не се преживява... животът продължава...“

„Вашият син Джереми Питърсън вчера е станал случайна жертва на...“

„...Господ прибира вересите си... нищо по лошо от това...“

„Ало, господин Питърсън, там ли сте, чувате ли ме...“

...и още и още гласове, гласове, като евтини маски върху хартиени лица; пискливи стържещи, задавени от сълзи, преливащи от болка, изкривени от плач – гласовете на света без лице... Заглъхващи, нищо не значещи гласове, които те затварят в клетка от мълчание, които те обричат на самота, които те откъсват от реалността, като внезапно разпаднала се телефонна връзка, която те оставя със слушалката в ръка и протяжния, виещ, вой на празната линия.И ти потъваш... изгубваш се.

Няма звуци. Само

„...червено...“

цветове...

Едно всепоглъщащо и вездесъщо червено, което те залива подобно разбеснял се океан, и неумолимо те дърпа надолу към дъното където те очаква зейнал ковчег.

Изстрел. И после още един. И още един и още...

Джери беше само на петнадесет. Целият живот бе пред него. Но животът му бе свършил там сред начупената витрина и разпилените кутийки Пепси.

„Джери обичаше Пепси.“

„... случайна жертва...“ – полицаят беше казал именно „случайна“, сякаш там горе някой се бе разсеял за миг, отплеснал се и... недоглеждане, какво чак толкова?...

„Моят син!“

Преди няколко месеца би го изкрециял. Би се изправил сам, в околото на гръмотевична буря облечен в ризница, предизвикващ боговете на

дуел и би изкрещял колкото му държат гърдите, толкова силно, че да го чуят дори през шума на гръмотевиците, там, на небето:

„МОЯТ СИН!!! МОЯТ ЕДИНСТВЕН СИН!!! ЕТО ТОЛКОВА!!!...“

Но сега,... сега не може. Сега може само да го изсъска. Като змия. Защото буцата е запретила гърлото му. Черната, студена лепкава буца, която расте в него, души го, разкъсва го, изгаря гърдите му, убива го... Буцата, която се появи откакто... Буцата, в която се превръщат красивите и весели спомени когато смъртта ти отнеме онова, което им е давало живот и ги е правело красиви и весели...

„Кристин...“

* * *

„Казват, че е бил дрогиран до върха на ноктите. Влязъл в магазина и открил безразборна стрелба по всичко, което си движи. Даже не е поискал парите от касата или нещо подобно. Просто е извадил пистолета и е стрелял докато е свършил пълнителя. После заредил втори и продължил да стреля, докато в магазина не останал нито един жив човек. Най накрая сложил дулото под брадичката си и си отнесъл мозъка. Било истинска касапница...“

* * *

Гласовете от полицейския участък. Гласовете от вестниците, които намериха материал за първите си страници. Гласовете на хората в кафенето, в магазина, в дрогерията, на улицата, навсякъде (!)...Гласове,... гласове,.. и още гласове... Гласове, които го преследваха навсякъде, от които не можеше да избяга защото те бяха в главата му, защото те бяха част от него, хиляди гласове, които превръщаха света в ад, а ада в жадуван покой.

А къде беше гласът на Джери? Къде беше нейният смях? Къде беше самият той?

Не знаеше. Знаеше само, че Джери е мъртъв; знаеше, че Кристин всяка вечер плаче от татък докато той се налива до безсъзнание

(защото през нощта гласовете стават прекалено силни и нищо не може да ги заглуши. Нищо!..)

пред пишещата машина, пъха празните листи, а после ги смачква и ги хвърля на земята; знае, че тя заспива само след като изпие една шепа хапчета. Знае, че всеки ден, тя става рано, излиза и се връща късно

вечер. И всеки ден когато затвори вратата тя изчезва от живота му. И той я забравя. Сякаш никога не е била. И всяка вечер когато се върне я среща за първи път; непозната, с натежали торбички под очите, бледо, изострено лица и несресана, мръсна коса...

Знае, че наема не е плащан от три месеца. Знае, че в хладилника няма нищо, че шкафовете са празни и, че всичко това не се случва на него. Защото не може да се случва на него. Защото Господ е добър и не би му причинил това. Не би го причинил на никого. Защото не е редно баща да погребва сина си. Не е редно. А Господ не прави нередни неща. Нали! Нали?! Нали?...

* * *

„*Машината...*“

* * *

Всички го изоставиха. Всички. Само Машината му остана вярна. Тя му шепти нощем. Може да различи гласа ѝ сред хилядите гласове в главата си. Чува я в съня си. Само тя може да проникне там. Защото тя е приятел. Тя е добро. Тя знае. Тя му шепти нощем в сънищата му със своя тракащ глас и му обеща... Обеща да му върне Джери... Да, тя ще му го върне. Скоро! Много скоро!

А Кристин? Тя вече е една непозната, която спи отгътък в спалнята. Той не я познава вече. Да, тя спи... Той я видя! Видя я! Видя я хапчетата. В ръката ѝ. Многого розови хапчета, които обещават само розови сънища.

„Розови хапчета за розови сънища!“

Или може би за пустота?... Хапчета ПРОТИВ сънища, хапчета ПРОТИВ мисли, хапчета ПРОТИВ чувства, хапчета ПРОТИВ болка, хапчета, които ще я заведат обратно при Джери... Които ще спрат всички физични и човешки закони за нея. Завинаги!.. И тя ще замръзне.

Тя спи. Спи и се усмихва в съня си. Той я видя. Той знае. Той се усмихва.

„*Хапче за сън.*“

И той си има свое хапче за розови сънища. За сладки сънища без образи, без гласове, сънища в един единствен цвят –

„*Какъв е цветът на красивите сънища?*“

черен! Черен! Като мастилото на машината, която щеше да му донесе така жадуваното забвение и щеше да му върне сина, щеше да му

върне Кристин, старата Кристин, която обичаше да се смее и когато беше нервна имаше навика да си играе с косата си...

Да, тя щеше да му върне всичко...Всичко!... Защото той вярва в нея! Вярва в нея с цялата жар и огън на изгарящата го болка, вярва в нея с агонията на умиращия от рак, вярва в нея с безумния кошмар на своята лудост.

Тя ще му върне момчето... тя и белите листи, където всичко е възможно и всички лъжи стават истини.

Но не трябва да мисли за това!...

Няма лъжи! Всичко е истина! Джери ще живее отново! В един друг свят, в която няма дрогирани тийнейджъри с автоматични пистолети, няма нужда от хапчета за да заспиш, няма гласове... Свят, в който ще бъдат всички заедно.Ще живеят! Ще бъдат! Ще...

И той пише!

Пише... пише

КРАЙ

© Илиян Димитров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/371>]